

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Журнал засновано 2020 року.

Журнал є електронним науковим виданням.

Міжнародний стандартний номер періодичного видання ISSN 2710-1177 (online)

Журнал індексується за показниками h-індекс (Google Scholar), i10-індекс (Google Scholar).

Наукові статті розміщуються в базі даних інформаційного ресурсу «Наукова періодика України», в пошуковій системі наукових публікацій «Google Scholar», на сайті засновника www.newroute.org.ua.

Засновник та видавець журналу: «Соціально-гуманітарна науково-творча майстерня «Новий курс» (рік заснування – 1989).

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК№6392 від 07.09.2018.

Видавець зареєстрований у глобальному реєстрі видавців Global Register of Publishers.

Контакти: +380970440309, creatspace2020@gmail.com, info@newroute.org.ua

Вул. Манізера, 3, м. Харків, 61002, Україна.

Публікація у журналі вважається науковою працею, яка опублікована у вітчизняному електронному науковому періодичному виданні та підтверджує апробацію наукових досліджень автора. Журнал не входить до переліку фахових видань України.

Журнал є мультидисциплінарним науковим виданням.

Автори несуть відповідальність за зміст (авторство та самостійність досліджень), точність та достовірність викладеного матеріалу.

Редакція може не поділяти точку зору авторів.

Статті публікуються в рамках проведення міжнародної науково-практичної конференції «Креативна трансформація та модернізація сучасного суспільства», 24 грудня 2021 р., м. Харків, Україна. Розміщення статті автора у журналі є підтвердженням участі автора у конференції.

Редакційна колегія:

Кучин Павло Захарович, заслужений артист України, СГ НТМ «Новий курс» (головний редактор)

Акіншина Ірина Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка

Гончаренко Тетяна Ігорівна, СГ НТМ «Новий курс» (відповідальний секретар)

Дубовик Наталія Анатоліївна, кандидат політичних наук, доцент, Державний університет телекомунікацій

Єрошенко Олена Віталіївна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Харківська державна академія культури

Калініна Ольга Сергіївна, кандидат культурології, Харківська гуманітарно-педагогічна академія

Карпинський Борис Андрійович, доктор економічних наук, професор, Львівський національний університет імені Івана Франка

Кислюк Любов Вікторівна, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, Луганський національний аграрний університет

Косуля Ірина Юріївна, кандидат соціологічних наук, доцент

Кучин Сергій Павлович, доктор економічних наук, професор, Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Сафонова Наталія Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Столярчук Ольга Святославівна, кандидат філософських наук, Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Сторож Олена Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, Рівненський державний гуманітарний університет

Рассомахіна Ольга Андріївна, кандидат юридичних наук, доцент, Європейський університет

Тополевський Віктор Юрійович, кандидат педагогічних наук, доцент, Харківська державна академія культури

Федоренко Микола Олександрович, кандидат філософських наук, доцент, Національна музична академія України імені П. І. Чайковського

Харченко Артем Вікторович, кандидат історичних наук, доцент, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

Шевчук Інна Володимирівна, кандидат наук з державного управління, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

УДК 009:3(082)

К79

Креативний простір: електрон. наук. журн. – № 6. – Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2021. – 98 с.

© СГ НТМ «Новий курс», 2021

© Автори, 2021

ЗМІСТ

Стор.

Розділ перший**Педагогіка, соціологія, філософія, психологія, соціальні комунікації***Станичнов Олег Олегович*

ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ, ЙОГО МЕТОДИ, СТРУКТУРА ТА ФОРМИ
ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ У ВИЩОМУ ХУДОЖНЬОМУ ЗАКЛАДІ ... 5

Тарасюк Лариса Сергіївна

«ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ» ЯК ФЕНОМЕН ГУМАНІЗМУ ... 8

Кузьменко Анастасія Олексіївна

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ КУЛЬТУРИ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ:
ДОСВІД РОМАНСЬКИХ КРАЇН ЄС ... 11

Калинчук Наталія Вікторівна

КОГНІТИВНО-ПОВЕДІНКОВА ТЕРАПІЯ ПРИ ДЕПРЕСІЇ ... 14

Зубович Владимир Александрович, Каркин Юрий Владимирович, Чиж Людмила Викторовна

ФАНТОМНО-МОДУЛЬНИЙ КОМПЛЕКС КАК ЭЛЕМЕНТ ПОДГОТОВКИ ОБУЧАЮЩИХСЯ
К ЛИКВИДАЦИИ ЧРЕЗВЫЧАЙНЫХ СИТУАЦИЙ ... 16

Палкуш Віталія Петрівна

МОНІТОРИНГ ЯКОСТІ ОСВІТИ У ВИЩІЙ ШКОЛІ США ... 18

Чэнь Чунься

СРАВНЕНИЕ ВЫСШЕГО ОБРАЗОВАНИЯ В КИТАЕ И УКРАИНЕ – ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ
ПРЕПОДАВАТЕЛЕМ И СТУДЕНТОМ ... 21

Янковська Світлана Вікторівна

РОЛЬ ПРАКТИЧНОГО НАВЧАННЯ ПРИ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ
СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ... 23

Мазур Наталія Віталіївна

ІПОТЕРАПІЯ ЯК ПСИХОТЕРАПЕВТИЧНИЙ ТА ФІЗІОТЕРАПЕВТИЧНИЙ МЕТОД
ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ ... 26

Дегтерьова Вікторія Анатоліївна

ЗНАЧЕННЯ ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В РЕТРОСПЕКТИВІ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ
ДУМКИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ – НА ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ ... 27

Старикова Галина Генєвна

НЕЯВНАЯ КОГНИТИВНАЯ СИСТЕМА: К ПОСТАНОВКЕ ПРОБЛЕМЫ ... 29

Ядловська Ольга Степанівна

ГЕНДЕРНІ ІНІЦІАТИВИ В ЛАНЦІ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ... 32

Артюхова Олена Валеріївна

ВЗАЄМОДІЯ ЗАКЛАДУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ З РОДИНАМИ ВИХОВАНЦІВ З ПРОБЛЕМИ
СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНОГО РОЗВИТКУ ... 34

Беспалова Наталія Володимирівна, Яковлева Тетяна Іванівна

КРИТЕРІЇ РОЗРОБКИ РОБОЧОЇ ПРОГРАМИ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ДІЛОВА
ІНОЗЕМНА МОВА» ДЛЯ ЗДОБУВАЧІВ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ ... 37

Галушкіна Анастасія Дмитрієвна

СОВРЕМЕННЫЕ МЕТОДЫ ПРЕПОДАВАНИЯ ФИЗИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ ... 38

Розуваєва Анастасія Вікторівна

ГЕНДЕРНА ПОЛІТИКА КРАЇН ЦЕНТРАЛЬНОЇ АЗІЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ... 40

Григоренко Валерія Леонідівна, Шуть Тетяна Олегівна

ПЕДАГОГІЧНА ТВОРЧІСТЬ ЯК ОСНОВА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО
ОРГАНІЗАЦІЇ ДИТЯЧИХ СВЯТ У ЗДО ... 42

Розділ другий

Мистецтвознавство, культурологія, філологія, історія

<i>Пілецькі Віктар Аляксандравіч</i> АДУКАЦЫЙНА-ВЫХАВАЎЧЫ ПРАЦЭС ЯК СПОСАБ ПЕРАДАЧЫ ГРАМАДСКАГА ДОСВЕДУ НОВЫМ ПАКАЛЕННЯМ (У КАНТЭКСЦЕ ГІСТОРЫІ ВКЛ)	... 45
<i>Демченко Володимир Миколайович</i> МОВНО-НАЦІОНАЛЬНА СФЕРА УКРАЇНИ: ДЕРЖАВНИЦЬКІ ТРАНСФОРМАЦІЇ	... 47
<i>Авсюк Ирина Викторовна</i> О НЕКОТОРХ ЧЕРТАХ ИНДИВИДУАЛЬНОГО КОМПОЗИТОРСКОГО СТИЛЯ В ВОКАЛЬНЫХ ПРОИЗВЕДЕНИЯХ ОЛЕГА ХОДСКО	... 49
<i>Савченко Олеся Валеріївна, Гонюк Олександра Валеріївна</i> НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ ЯК ВИЗНАЧАЛЬНИЙ ЧИННИК ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТІ ОСИПА МАКОВЕЯ	... 52
<i>Петрачкова Інна Михайлівна</i> ПРАГМАТИКА ИМЕН СОБСТВЕННЫХ В ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ ДРАМАХ А. И. ЕЛЬМАНА	... 55
<i>Полякова Юліана Юріївна</i> ХАРКІВСЬКИЙ ПЕРІОД ЖИТТЯ ТА ТВОРЧОСТІ СПІВАЧКИ МАРІЇ СОКІЛ	... 57

Розділ третій

Спорт, фізична культура, рекреація, туризм

<i>Ластовкін Владислав Анатолійович, Щастливець Віктор Іванович</i> АНАЛІЗ НАЙБІЛЬШ ЧАСТОГО ЗАСТОСУВАННЯ ПРИЙОМІВ ЗАТРИМАННЯ В РОБОТІ СПІВРОБІТНИКІВ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	... 61
<i>Чоботько Маргарита Анатоліївна, Чоботько Ігор Ігорович</i> СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ COVID-19	... 62
<i>Крониталь Галина Степанівна, Бенцак Любов Іванівна, Бітківська Лідія Іванівна</i> ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ ДРЕВНЬОЇ ГРЕЦІЇ ЯК ЗРАЗОК АНТИЧНОЇ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА УНІКАЛЬНИЙ ФЕНОМЕН СВІТОВОЇ КУЛЬТУРИ	... 63
<i>Фастовець Оксана Олексіївна</i> ТЕНДЕНЦІЇ ТУРИСТИЧНОГО РИНКУ УКРАЇНИ ТА ВИКОРИСТАННЯ НОВИХ КАНАЛІВ ЗБУТУ ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ	... 65
<i>Рядова Ліліана Олегівна, Маракушин Андрій Ігорович, Кузьменко Артем Віталійович</i> АНАЛІЗ ПОКАЗНИКІВ ДИНАМІЧНОЇ РІВНОВАГИ У СЛАБОЗОРИХ УЧНІВ 5-7 КЛАСІВ	... 67
<i>Молчанова Ірина Володимирівна</i> МІЖНАРОДНИЙ ТУРИЗМ У КОНТЕКСТІ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ НА ЗАСАДАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	... 68
<i>Цигановська Наталія Василівна, Гончар В'ячеслав Володимирович, Батулін Дмитро Станіславович</i> ДОСЛІДЖЕННЯ ПОКАЗНИКІВ СПРИТНОСТІ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ І-ІІ КУРСІВ АКАДЕМІЇ	... 70
<i>Тозик Ольга Валеріївна</i> ПРИМЕНЕНИЕ ВОРКАУТА НА СЕКЦИОННЫХ ЗАНЯТИЯХ УЧАЩИХСЯ 10-11 КЛАСОВ	... 71

Розділ четвертий

Економіка, юриспруденція, політика, публічне адміністрування

<i>Соловей Діана Віталіївна</i> ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ УТИЛІЗАЦІЇ СМІТТЯ В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ НА ОСНОВІ ДОСВІДУ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН	... 74
<i>Лижова Єлизавета Миколаївна</i> УДОСКОНАЛЕННЯ УМОВ РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО АГРОВИРОБНИЦТВА	... 76
<i>Орлов Олексій Геннадійович</i> ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ СВІТОВИХ ШКІЛ МЕНЕДЖМЕНТУ В КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ	... 77
<i>Бреус Світлана Василівна, Пономаренко Ігор Віталійович</i> ОСНОВНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ МАРКЕТИНГОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА	... 80

<i>Колеснікова Анастасія Андріївна, Речун Оксана Юріївна</i> ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТА ОСОБЛИВОСТІ МИТНОГО ОФОРМЛЕННЯ ТОВАРІВ ПРИ ПЕРЕМІЩЕННІ ЧЕРЕЗ КОРДОН УКРАЇНИ	... 81
<i>Семів Сергій Романович, Пільганчук Марина Сергіївна, Хомішин Андріяна Богданівна</i> ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ДІЯЛЬНОСТІ КООПЕРАТИВІВ У СФЕРІ ВІДНОВЛЮВАЛЬНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ	... 84
<i>Игнатова Елена Анатольевна, Горностай Людмила Чеславовна</i> ИСКУССТВЕННЫЙ ИНТЕЛЛЕКТ И УПРАВЛЕНИЕ ЧЕЛОВЕЧЕСКИМИ РЕСУРСАМИ	... 86
<i>Горностай Людмила Чеславовна, Игнатова Елена Анатольевна</i> ЭКОЛОГИЧЕСКИЕ ТЕХНОЛОГИИ В ПРОИЗВОДСТВЕ	... 89
<i>Богатирьова Галина Андріївна, Труфкін Анатолій Дем'янович, Попова Юлія Сергіївна</i> ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЕМОЦІЙ І ПЕРЕЖИВАНЬ В ДИЗАЙНІ ПРОДУКТУ	... 91
<i>Благой Віталій Валерійович, Блага Вікторія Вікторівна, Кулімякіна Дар'я Юріївна</i> СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТОВАРНІМИ, ФІНАНСОВИМИ ТА ІНФОРМАЦІЙНИМИ ПОТОКАМИ В СФЕРІ ТОРГІВЛІ	... 93
<i>Blahoi Vitalii, Blaha Viktoriia, Tatarenko Anastasiia</i> MODERN METHODS OF PERSONNEL MANAGEMENT OF THE ENTERPRISE	... 95

- виробниче (стимулювання утворення систем органічного виробництва, переробки, транспортування та реалізації продукції, що є органічною, мотивація до створення підприємств різних видів та форм власності, управління ризиками, створення та залучення фахівців до сертифікаційних організацій та науково-освітніх центрів).

Оцінити ефективність складових органічного виробництва можна з застосуванням чинників впливу на основі розрахунку або бальних оцінок. Загалом, можна виділити такі умови:

1. Природні умови (ландшафт, клімат, ґрунт, біологічні процеси).
2. Організаційні засади (організаційно-правова форма підприємства, законодавча база, державна підтримка, система управління, організація систем землеробства та переробки органічної продукції, фінансове стимулювання державою та ін.).
3. Екологічні умови (обробка ґрунту без застосування хімічних та мінеральних заборонених добрив, види посівів, забезпечення збереження родючості ґрунтів, система сівозмін, добрива, особливості догляду за посівами та ін.).
4. Технологічні можливості (сучасність ліній переробки продукції, конверсійний період, використання пакувальних матеріалів, що розкладаються біологічним шляхом, або реутилізуються, доступність органічної сировини та ін.).
5. Фінансові умови (система ціноутворення, витрати на сертифікацію, отримання збитків у випадках зменшення врожайності та обсягів виробництва на час перехідного (конверсійного) періоду, інвестування та ін.).
6. Соціум (обізнаність населення у перевагах органічної продукції, наявність органічної інфраструктури, виробництво у достатній кількості, забезпечення здоров'я споживачів, маркування органічної продукції, інновації виробників-конкурентів, рівень добробуту населення та ін.).
7. Ефективність маркетингу (упаковка, зручність та доступність сертифікованої продукції, збутова діяльність та ін.).
8. Економічні фактори (економія ресурсів, економічна ефективність, кредитна та податкові політики, кон'юнктура на ринку, підвищення конкурентоспроможності, експорт на міжнародні ринки високотехнологічної продукції та ін.).

Отже, існують такі показники, на які неможливо здійснити вплив окремому підприємству (природні умови, організаційні засади, соціум, економічні фактори), які здійснює безпосередньо держава, Дослідний інститут органічного сільського господарства та сертифікуючі органи з метою стимулювання розвитку (організаційні засади) та ті, що залежать безпосередньо від підприємства (екологічні умови, технологічні можливості, фінансові умови, ефективність маркетингу). Тому забезпечити достатній розвиток органічного агровиробництва можливо лише за допомогою спільних дій з державою, населенням та міжнародними організаціями.

Висновки. Таким чином, пріоритети, їх забезпечення та складові розвитку органічного агровиробництва тісно пов'язані між собою. Основною ціллю держави з питання органічного агровиробництва має бути стимулювання розвитку цього напрямку ведення сільського господарства за допомогою надання фінансової допомоги підприємствам органічного виробництва та також інформування населення про переваги «чистої» продукції таких виробників. Підприємствам, що вирощують органічну продукцію наразі необхідно створювати умови для зацікавлення вітчизняних та іноземних інвесторів з метою прискорення розвитку технологічних можливостей.

Джерела

1. Чайка Т. О. розвиток виробництва органічної продукції в аграрному секторі економіки України: монографія / Т. О. Чайка. – Донецьк: Видавництво «Ноулідж» Донецьке відділення, 2013. – 352 с.
2. Шкуратов О. І. Органічне сільське господарство: еколого-економічні імперативи розвитку: монографія / О. І. Шкуратов, В. А. Чудовська, А. В. Вдовиченко. – Київ, 2015. – 248 с.

Орлов Олексій Геннадійович

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ СВІТОВИХ ШКІЛ МЕНЕДЖМЕНТУ В КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена з'ясуванню загальних тенденцій розвитку суспільства у 21 ст., розглянуті глобальні проблеми людства та їх можливий вплив на темпи економічного зростання. Проаналізовано головні принципи сталого розвитку, проблеми переходу до сталого розвитку в Україні, проаналізовані різні підходи до визначення терміну «сталий розвиток». Досліджено еволюційний розвиток концепції сталого розвитку, інтегральний показник негативних антропогенних навантажень на навколишнє природне

середовище в Україні, компоненти сталого розвитку, а саме економіка, соціальна складова та екологічна складова, досліджено концепцію сталого розвитку у соціально – економічній політиці провідних країн світу. Ключові слова: сталість, розвиток, збалансованість, соціально – економічний потенціал, концепція, соціоеволюційний розвиток.

Актуальність теми. Більшість країн світу зіштовхнулося з проблемою підтримання економічного зростання на певному рівні. Глибока та системна криза охопила соціально – економічну та екологічну сферу діяльності людини. В останні десятиліття все більшу вагу набуває екологічний фактор, який обмежує економічне зростання. Виникає проблема у розробці нової стратегії економічного зростання яка враховувала б соціальний та екологічний фактор.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомий внесок у дослідження моделі сталого розвитку зробили вітчизняні та зарубіжні вчені такі як З. В. Герасимчук, І. М. Вахович, В. Б. Данилишин, М. Долішнього, С. Дорогунцов, Дж. Гелбрейт, Д. Х. Медоуза, Д. Л. Медоуз, Н. Реймерса, Л. Вальраса, А. Курно, В. Джевонса, А. Маршалла та інших.

Розвиток всієї людської цивілізації характеризується поступовим нарощуванням темпів економічного зростання. Кожна історична епоха давала певний імпульс до розвитку народно – господарського комплексу країн, виникнення нових галузей промисловості, нових технологій, появою нових форм та методів господарювання. Середина 20 ст. характеризувалася стрімким економічним розвитком більшості країн світу. Найбільш стрімко в економічному плані розвивалися країни Західної Європи, Японія та США. Таке стрімке зростання в основну чергу забезпечувалося за рахунок безконтрольної експлуатації природних ресурсів. Але вже в цей же період виникають енергетичні, продовольчі, соціальні та екологічні проблеми які прямо впливають на економічний розвиток країни. Так, з виникненням енергетичної кризи в США на початку 1974-1975 роках промислове виробництво скоротилося на 13, 7% [1, с.31]. Зростає і соціальна нерівність країн світу, так протягом другої половини ХХ ст. розрив між багатими і бідними країнами зріс у 10 разів [2, с.73]. Але найбільше занепокоєння викликає стан навколишнього середовища. В світі не залишилося жодного біогеоценозу, якого б так чи інакше не зачепила діяльність людини. Саме із збільшенням кількості шкідливих викидів в атмосферу науковці пов'язують зростання стихійних лих. Згідно з даними Міжнародного Червоного Хреста за за три десятиліття, що минули, кількість природних катастроф зросла втричі [3, с.17]. Кожне десятиліття у світі втрачається 7% родючих ґрунтів, кожні два роки добавляється 12 млн. га. опустошених земель, кожна секунду скорочується площа лісів на півгектара [4, с.15]. Україна навіть в теперішній період, незважаючи на різке падіння виробництва, серед європейських держав має найвищий інтегральний показник негативних антропогенних навантажень на навколишнє природне середовище практично по всій території [3, с.29]. За даними наукових досліджень, частина відносно чистих територій нині становить лише 7% загальної земельної площі держави, умовно чистих територій, які характеризуються більш – менш нормальними природними умовами проживання людини – приблизно – 8%. Малозабруднені території охоплюють 15% всієї території країни. Забруднені та дуже забруднені, де значно погіршені і напружені екологічні умови життєдіяльності населення, становлять відповідно 40 і 30 %. Території екологічної катастрофи 1 % всієї території України [3, с.31]. Особливістю сучасної екологічної кризи є те, що вона породжена не природними а антропогенними чинниками. Природні ресурси передбачалися невичерпними і рівень їх споживання не контролювався, не здійснювалися заходи по контролю за темпами їх відновлення. Не вивчався і обернений вплив міжекологічною ситуацією і темпами економічного зростання та соціальною складовою суспільства. Тобто людство притримувалося концепції фронтальної економіки, в межах якої економічна система розглядається з необмеженими територіями, ресурсами і т. д. [4, с.14]. Еволюційний розвиток світової економіки швидкими темпами вичерпує запас мінеральних ресурсів і розуміння масштабу руйнування світової екосистеми, безвідворотності характеру небезпеки, термінової необхідності зміни всієї соціально – економічної доктрини розвитку виявилось у процесі створення нової парадигми розвитку, а саме концепції сталого (збалансованого) розвитку. Йдеться перш за все про глобальну ідею забезпечення сталого розвитку, при якому усуваються протиріччя між соціальним і економічним ростом і збереженням навколишнього середовища.

Попередником концепції сталого розвитку можна вважати вчених В. І. Вернадського, К. Е. Цюлковського, С. А. Подолінський, Е. Леруа, французького вченого філософа Тейяр де Шардена, економістів Л. Вальраса, А. Курно, В. Джевонса, А. Маршалла та інших. Виникненню і розробці концепції сталого. розвитку у сучасному його розумінні сприяла діяльність Римського клубу (засновник А. Печчеї), що, починаючи з 1968 р. щороку збирався для обговорення питань про майбутнє нашої цивілізації.

В сучасній науковій літературі існують різні тлумачення терміну «сталий розвиток». Переважна більшість науковців, погоджується, що основною ознакою сталого розвитку є збалансування,

рівноваження потреб з ресурсними й екологічними можливостями країни. Численні визначення сталого розвитку виходять з необхідності зберігати природно-ресурсні системи життєзабезпечення і якість навколишнього природного середовища у стані, який забезпечує не лише сучасним, але й майбутнім поколінням сприятливі умови для життя і діяльності. Так, В.І.Вернадський ще в першій половині ХХ ст. констатував, що епоха стихійного розвитку людства закінчується і починається епоха керованого розвитку: біосфера переходить в новий еволюційний стан – ноосферу. В контексті поглядів В. Вернадського сталим «є керований соціоеволюційний розвиток, тобто розвиток, узгоджений з об'єктивними законами еволюції природи і суспільства» [6, с.30]. Як відзначає Глазовський Н.Ф. «сталий розвиток» – це багаторівнево-ієрархічно керований процес коеволюційного розвитку природи і суспільства (при масовій і усвідомленій участі населення), мета якого – забезпечити здорове, продуктивне життя в гармонії з природою нинішньому і майбутньому поколінням на основі охорони і збагачення культурної та природної спадщини» [8, с.10]

Голова Міжнародної комісії з питань навколишнього середовища і розвитку при ООН Прем'єр міністр Норвегії Г. Х. Брундтланд у 1987 році у доповіді «Наше спільне майбутнє» стверджує, «що сталий розвиток передбачає задоволення потреб сьогодення без принесення у жертву здатності майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби» [5, с.4]. Питання сталого (збалансованого) розвитку розглядав український вчений В. Б. Данилишин який трактує це поняття як систему відносин суспільного виробництва, при «якій досягається оптимальне співвідношення між економічним ростом, нормалізацією якісного стану природного середовища, ростом матеріальних і духовних потреб населення» [9, с. 10]. Найбільш поширеним є варіант визначення сталого розвитку у широкому розумінні, запропонований на конференції ООН у Ріо-де-Жанейро в 1992 році де «сталий розвиток визначався як розвиток, який дозволяє на довготривалій основі забезпечити стабільний економічний ріст, не допускаючи деградаційних змін навколишнього природного середовища, при цьому право на розвиток має бути реалізоване таким чином, щоб задовольнити потреби у розвитку і охороні навколишнього середовища існуючого і майбутніх поколінь» [10].

Виходячи з наведених тверджень можна сформулювати визначення терміну «сталий розвиток» – сталий розвиток це керований багаторівневий розвиток суспільства, мета якого – забезпечити продуктивний економічний розвиток який буде забезпечувати прогрес суспільства як в економічній так і в соціальній та екологічній сферах суспільства на довгострокову перспективу. Як зазначено у працях О. М. Згуровського [11, с. 112], В. Н. Степанова [12, с. 325], концепція сталого розвитку ґрунтується на п'яти головних принципах:

1. Людство дійсно може надати розвитку сталого й довготривалого характеру, для того щоб він відповідав потребам людей, які живуть зараз, не позбавляючи при цьому майбутні покоління можливості задовольняти свої потреби.

2. Обмеження, які існують в галузі експлуатації природних ресурсів, відносні. Вони пов'язані із сучасним рівнем техніки і соціальної організації, а також із здатністю біосфери до самовідновлення.

3. Необхідно задовольнити елементарні потреби всіх людей і всім надавати можливість реалізувати свої сподівання на більш благополучне життя. Без цього сталий і довготривалий розвиток просто неможливий. Одна з головних причин виникнення екологічних та інших катастроф – злидні, які стали у світі звичайним явищем.

4. Необхідно узгодити потреби тих, хто користується надмірними засобами (грошовими і матеріальними), з екологічними можливостями планети, зокрема використання енергії.

5. Розміри і темпи росту населення повинні бути погоджені з виробничим потенціалом глобальної екосистеми Землі, що змінюється.

Концепція сталого розвитку з'явилася в результаті об'єднання трьох основних точок зору: економічної, соціальної й екологічної. Концепція сталого розвитку посідає важливе місце у соціально-економічній політиці провідних країн світу. Так, наприклад сталий розвиток у США розглядається не лише з позиції забезпечення збалансованого різновекторного розвитку, серед стратегічних цілей виділяється і підвищення конкурентоспроможності країни на світових ринках, і закріплення лідируючих позицій у глобалізаційних умовах. Цілями стратегії сталого розвитку Великобританії, ініційованими місцевими властями та запропонованими урядом є збереження високих і стабільних темпів економічного росту. Такий же підхід спостерігається і у Нідерландах, в основу концепції сталого розвитку яких покладено досягнення високої якості життя населення країни, яке забезпечується високими соціальними стандартами, особистою свободою та сприятливим навколишнім середовищем [7, с. 113].

Проблема переходу до сталого розвитку є надзвичайно актуальна для України яка перебуває в стані трансформаційних перетворень у сфері матеріального виробництва та має суттєві проблеми у соціально-економічному розвитку. В Україні продовжує зберігатися екстенсивний тип розвитку економіки, що веде до нерационального використання природних ресурсів і деградації середовища існування людей, характерні

глибинні диспропорції загальнодержавних і регіональних економічних інтересів, невідповідність між розміщенням природно-ресурсного та соціально-економічного потенціалу, зростаюча науково-технічна і технологічна відсталість [2, с. 97].

Отже, передумовами переходу на засади сталого розвитку в Україні є: погіршення фізичного здоров'я населення; низький матеріальний рівень забезпечення; негативні наслідки Чорнобильської катастрофи; різке соціальне розшарування між групами населення; високий рівень безробіття; енергомістке виробництво у промисловості; демографічна криза; економічна диспропорція у регіональному розвитку та ін.

Виходячи з вище сказаного можна стверджувати, що Україна зіштовхнулася як із проблемами які є актуальними для більшості країн світу, так і з специфічними, які були викликані особливостями національного розвитку держави. Особливістю української ситуації на погляд вченого З. В. Герасимчук, є те, що на шляху до формування ринкової економіки потрібно вирішувати складні питання виходу з кризового стану, формуючи при цьому траєкторію суспільного розвитку в руслі світових тенденцій та норм міжнародного співіснування [3, с.33]. Можна стверджувати, що вихід з цієї ситуації – це кардинальна зміна всіх соціально – економічних відносин у суспільстві, у відповідності до концепції сталого розвитку. Слід зазначити, що Україна все ж має досить сприятливі умови для переходу суспільного розвитку на засади сталого розвитку: досить високоосвідчений людський потенціал, географічне розташування території, наявність корисних копалин та інші природні чинники.

Висновки. Підводячи підсумок можна сказати, що модель сталого розвитку розглядається світовим співтовариством як основна стратегія, щ покликана забезпечити оптимально можливе економічне зростання, соціальний розвиток, але при цьому головна увага приділяється збереженню навколишнього середовища. Всі компоненти сталого розвитку, а саме економіка, соціальна складова та екологічна складова трактуються як взаємопов'язані. В сучасному світі виникає необхідність радикального перегляду системи традиційних принципів економічного розвитку в сторону не кількісних, а якісних параметрів та збереження і врахування біосферних критеріїв розвитку суспільства.

Джерела

1. Всесвітня історія: Навч. посіб./ За ред. О. Р. Давлетов, В. Г. Космина, В. М. Мороко. – К.: Вид. Поліграфкнига, 1997, 534 с.
2. Суспільний розвиток: навч. посіб./ За ред. Садовенко А. П., Середа В. І., Масловська Л. Ц. – К.: Вид. Компанія ВАІТЕ, 2009, 239 с.
3. Герасимчук З. В. Регіональна політика сталого розвитку: теорія, методологія, практика: Монографія. – Луцьк: Надстир'я, 2008 – 528 с.
4. Герасимчук З. В., Вахович І. М. Організаційно-економічний механізм формування та реалізації стратегії розвитку регіону: Монографія. – Луцьк: ЛДТУ. 2002. – 248с.
4. Наше общее будущее. Доклад Международной комиссии ООН по окружающей среде и развитию. Пер. с англ. под ред. С. А. Евтеева, Р. А. Перлета. – М.: Прогресс, 1989.
5. Вернадский В. И. Биосфера: мысли и наброски. – М.: Ноосфера, 2001. – 244с.
6. Вахович І. М. Фінансова політика сталого розвитку регіону: методологія формування та механізми реалізації: Монографія. – Луцьк: Надстир'я, 2007. – 496 с.
7. Глазовський Н. Ф. Цели, возможности и механизмы устойчивого развития на разных уровнях природно – социальных систем// переход к устойчивому развитию : глобальный, региональный и локальный уровни. Зарубежный опыт и проблемы России. – М. : Изд – во КМК, 2002.
8. Данилишин Б. М. Україна: проблеми сталого розвитку. – Київ: РВПС НАН України, 1997.
9. Конюг В. А. Конференція ООН по окружающей среде и развитию (Рио – де Жанейро). Информационный обзор, СОРАН, Новосибирск, 1992.
10. Згуровський О.М. Дослідження переривистого характеру глобалізації в контексті суспільного розвитку та безпеки країн світу (Ч. 2) // Системні дослідження та інформаційні технології.– 2010. – №3. – С. 112-122.
11. Буркинский Б.В., Степанов В.Н., Харичков С.К. Экономико-экологические основы регионального природопользования и развития / ИПРЭИ НАН Украины. – Одеса: Фенікс, 2005. – 575 с.

Бреус Світлана Василівна

Доктор економічних наук, доцент

Київський національний університет технологій та дизайну

Пономаренко Ігор Віталійович

Кандидат економічних наук, доцент

Київський національний університет технологій та дизайну

ОСНОВНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ МАРКЕТИНГОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Розкрито сутність управління маркетинговою діяльністю підприємства в сучасних умовах. Наведено негативний вплив пандемії COVID-19 на глобальну та національні економічні системи. Представлено основні напрями щодо вдосконалення маркетингової стратегії. Ключові слова: маркетинг, пандемія, раціоналізація, ринок, управління.

Управління маркетинговою діяльністю суб'єкта господарювання в сучасних умовах, умовах ризику та невизначеності є об'єктивною передумовою орієнтації всієї його діяльності, зокрема збутової на задоволення вимог споживачів та отримання бажаних розмірів прибутку.

Основне завдання управління маркетингом полягає у синхронізації процесу управління елементами

Наукове видання

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Науковий журнал

Електронне видання

№ 6

Видання українською, російською, білоруською та англійською мовами

Відповідальний секретар – Гончаренко Т. І.

Видавець СГ НТМ «Новий курс»
Вул. Манізера, 3, м. Харків, 61002, Україна
Тел. 097-044-03-09, E-mail: nr1989@ukr.net

Підписано до друку 25.12.2021. Формат 60x90 1/8
Гарнітура «Times New Roman». Друк. арк. – 11,1.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів і
розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №6392 від 07.09.2018